

KRISTINA OHLSSONOVÁ

KOTVA

Kniha
Zlín

Kotva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kristina Ohlssonová

Kotva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
UFO
Tajemství
Utonulá
Svatba
Protéza
Pronásleduje
Kolotoč
Otisky
Zlín

KRISTINA OHLSSONOVÁ
KOTVA

KRISTINA OHLSSONOVÁ KOTVA

Přeložila Vendula Nováková

Kniha
Zlín

NATTANKARE

Copyright © Kristina Ohlsson 2025

Published in agreement with Salomonsson Agency

Translation © Vendula Nováková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1195-2

ISBN e-knihy 978-80-259-1205-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1206-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1196-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Jaro přišlo brzy. Na tom se všichni v Hovenäsetu shodli. Slunečné a teplé počasí se přihlásilo už koncem března a slibovalo, že zimě definitivně odzvonilo. Život se hned zdál snazší a pestřejší. Ubíhal týden za týdnem. Bylo načase zasadit květiny, připravit lodě na novou sezónu, natřít domy a naplánovat dovolené. Bistro Hamnbageriet v Kungshamnu otevřelo zahrádku a pobřežní restaurace ve Smögenu zahájily víkendový provoz.

A v Hovenäsetu se chystala svatba.

Pozvaných bylo jen málo, ale radost měli všichni.

Když se v malé vesničce natrvalo usadí mladá rodina, znamená to příslib do budoucna. Kdysi v Hovenäsetu mívali obchody s potravinami, pekárnu, školu, hasičskou stanici, a dokonce i továrnu, která poskytovala pracovní místa, ale z toho dnes už nic nezbylo.

Zůstal však typický místní klid a jedinečné ticho, které jinde nezažijete. A také příroda, jejíž nádhera se nikdy neomrzí. Bez ohledu na roční období byl Hovenäset potěchou pro oko, na podzim i na jaře, v zimě či v létě.

Blížící se svatba vzbuzovala všeobecné vzrušení. Nikdo z místních původně nepočítal s tím, že u nich nastávající ženich August Strindberg zakotví. Nezdálo se příliš pravděpodobné, že by muž, který strávil polovinu života ve Stockholmu, našel zalíbení v zapadákově, kde není ani krámek s potravinami. Ale uplynuly skoro tři roky od chvíle, co se přestěhoval

z východu na západ, a dnes už nikdo nepředpokládal, že by se August chystal Hovenäset opustit. Zdálo se, že si v domě v uličce Kärleksvägen žije spokojeně. A svou Marii očividně z celého srdce miloval.

Snoubenci přijímali zájem okolí o jejich svatbu s klidem. Považovali manželství za soukromou věc a otázkám, kterými je lidé zahrnovali, se jen smáli. Kde se bude konat obřad? Jaké bude mít nevěsta šaty? A proč se berou tak dlouho po zasnoubení? Mnozí měli pocit, že se původně mluvilo o zimní svatbě.

Otázka, proč svatbu odložili, Augusta s Marií vždy zarmoutila. Prožili měsíce plné starostí a úzkosti, ale to pro ně byla ještě soukromější záležitost než samotná svatba. Pokaždé se na sebe mlčky podívali, jako by se chtěli ujistit, že teď už je všechno v pořádku a jejich plány nic nepřekazí.

Na druhou stranu neměli kam spěchat. To nejdůležitější už se jim povedlo – společně stvořili dceru Sofii. Všechno ostatní mohlo počkat. August se nikdy necítil tak šťastný jako poslední roky v Hovenäsetu. Nic mu nechybělo. Aspoň do té doby, než mu začalo pomalu docházet, že jeho rodina skrývá tajemství, o kterém mu nikdy nikdo neřekl. Tajemství, o němž nic netušil, ale nedokázal ho dostat z hlavy.

Zároveň se někde jinde někomu jinému zhroutil svět. Muž se vydal na dráhu lovce a stejně jako August pátral po pravdě, která mu byla dlouho utajena.

Jak se blížil k Bohuslänu, země se otřásala.

A když otřesy pocítili i August s Marií, s údivem se na sebe podívali.

Co se to děje?

14. KVĚTNA

„Konečně“

Už nemohla dál čekat.

Pokud chce mít příběh ve svých rukou, musí s ním přijít jako první. To Bella pochopila už jako dítě. A žádný příběh pro ni nebyl důležitější než tento.

Lehkým krokem se blížila ke vchodovým dveřím, našlapovala obratně jako zkušený zloděj. Její matka spala, když Bella před několika minutami vklouzla do domu, a dosud se neprobudila. Z ložnice se ozývalo chrápání. To Bellu uklidnilo. Máma nemusí vědět, proč si pozdě v noci přišla pro něco, co schovávala až vzadu ve skříni. Vždycky věděla, že se toho nemůže zbavit, a teď pro to konečně našla využití.

Zatajila dech, zavřela za sebou dveře a zamkla.

Žaludek se jí svíral.

Nemusí to skončit špatně, připomněla si. Třeba nejsem jediná, kdo se nechce věčně strachovat.

Kéž by to tak bylo, ale tísnivý pocit na hrudi jí napovídal něco jiného. Dokonce ji varoval. Nesmí počítat s tím, že se mezi sebou dohodnou. Musí si pečlivě promyslet strategii, doufat v nejlepší, ale připravit se na nejhorší.

Tak zněla rada jejího dědečka, podle které se ve složitých situacích často řídila.

Ale tentokrát to bylo jiné. Dalo by se dokonce říct, že se s něčím takovým dosud nesetkala. Snažila se svůj plán kriticky posoudit, ale vlastně se nedalo odhadnout, jak to všechno

dopadne. V hlavě se jí honilo několik různých scénářů a spokojená byla jen s jedním. Musí s pravdou ven.

Přes cestu jí přeběhla šedá kočka a Bella leknutím nadskočila. Přinutila se zhluboka dýchat. Na tváři ucítila závan větru a schoulila se. Vzduch byl studený a svěží. Noci budou chladné, dokud se moře neohřeje.

Bella se o počasí nezajímala, dokud se nedala dohromady s umělcem. Neustále mluvil o světlu a tmě, o tom, jak to ovlivňuje různé obrazy. Bella ráda poslouchala, jak vypráví o své tvorbě. Zpětně jí připadalo zvláštní, že jí hned nedošlo, že jsou si souzeni. Vlastně s ním vůbec nepočítala, myslela si, že se k sobě nehodí.

Jak se mýlila.

Bella tiše vyvedla kolo na silnici a ohlédla se na dům, z kterého se vyplížila. Tohle je její poslední jaro doma. Po prázdninách začne studovat. Asi v Göteborgu nebo někde jinde. Hlavně aby se neocitla příliš daleko od svého milovaného. Mámě zatím neřekla ani slovo. O všem se dozví až později.

Šlápla do pedálů a kolo se zakymácelo.

Když ještě mívala normálně fungující tělo, s udržením rovnováhy neměla problém. Ale to se jednou provždy změnilo.

Bella rychle mrkla na hodinky.

Blížila se půlnoc.

V Kungshamnu panovalo naprosté ticho. Nejezdila žádná auta, nikde nebylo vidět ani živáčka. Někdo cizí by si mohl myslět, že se stalo něco vážného, že přišla válka a všichni obyvatelé museli uprchnout. Ale Bella tady vyrostla a vnímala to jinak.

Takhle to vypadá, když městečko odpočívá.

Rozjela se rychleji.

Ona ani ti, se kterými se má setkat, odpočívat nebudou.

Shodli se na tom, že přes chat ani po telefonu nic probírat nebudou a raději se sejdou osobně. Bella si přesně pamatovala, co řekla, když domlouvali praktické podrobnosti: *Už takhle dál žít nemůžu. Jako ve vakuu. Obzvlášť ne teď.*

Odnesla to nejvíc ze všech. Takže ji teď musejí vyslechnout.
Bella pevně sevřela řídítka.
Usilovně šlapala do kopce. A pak sjela až dolů k moři.
Konečně prolomí mlčení.

15. KVĚTNA

„Krev“

ŠVÝCARSKO

Co se událo v roce 1962 ve švýcarském hlavním městě Bernu?

Určitě spousta věcí, ale Augusta Strindberga zajímalo jediné: Co tam právě toho roku přilákalo jeho otce a dědečka?

Nezasvěcenému se ta otázka mohla zdát zvláštní, dospělí otcové a dědové si přece můžou cestovat, kam se jim zachce, ale pro Augusta to mělo zásadní význam. Natolik zásadní, že se pro něj Bern stal jakousi branou do vlastní minulosti, která mu zůstala utajena.

Ale jak se o ní něco dozvědět?

Možná bychom to měli vzdát, povzdechl si August. Možná nikdy nezjistím, co tady dělali.

On a jeho nejlepší přítel Henrik seděli pod slunečníkem v centru Bernu a popíjeli vychlazené odpolední pivo. Zahrádka se nacházela v ulici s obzvlášť půvabným jménem: Kramgasse. Aspoň ve švédštině půvabné bylo, protože *kram* znamená objevit. A August i Henrik by rozhodně obejmout potřebovali. Pivní bar byl navíc jen kousek od domu, kde několik let žil Albert Einstein, což podle Henrika zaručovalo, že si vybrali dobře.

U stolu panovalo ticho. Ne snad že by se nepohodli, spíš oba potřebovali načerpat energii. Do odletu domů zbývalo jen pár hodin a oni se museli rozhodnout. Do Švýcarska přiletěli s naprosto jasným úkolem, a ať se na to dívali jakkoli, moc nepochodili. Chtěli rozlousknout rodinné tajemství, což se jim ale nepodařilo.

Tajemství se Augustovi vkradlo do života loni v létě, když mu na dveře zaklepala minulost. A to doslova. Přijela za ním jeho bývalá přítelkyně Helene a přivezla s sebou pozdrav ze záhrobí: album s fotografiemi z cesty do Švýcarska, kterou Augustův otec a dědeček zřejmě podnikli v roce 1962, více než deset let předtím, než se August narodil. A v albu byla vlepená obálka s klíčem, na kterou Augustův otec napsal „Od domu May“.

August nikdy o žádné May neslyšel.

A o žádné cestě do Švýcarska mu rodiče nikdy nevyprávěli. Vlastně vůbec nechápal, co mu to Helene dala.

V životě by ho nenapadlo, co se stane, až začne pátrat po původu fotografií a pečlivě uschovaného klíče. Že ho zvědavost dovede až do upršeného Švýcarska, na zahrádku v ulici s názvem Objetí.

Krčili se pod slunečníkem, který je chránil před nečasem. Pršelo, ale nefoukalo, což se dalo snášet mnohem líp než občasně vichřice a slejváky v Bohuslánu. Navíc bylo v Bernu tak teplo, že se dalo jíst a pít venku. Přesně tak si August pamatoval švýcarské počasí (vlídné, i když pršelo) z předchozích cest. Tehdy sem ale ještě jezdil jako správce kapitálu. Jiná doba, jiný život.

O dost méně příjemný život, připomněl si August.

Bylo důležité na to nezapomínat, protože tato výprava opravdu nedopadla podle jejich představ. August se nedokázal ubránit zklamání. I Henrik byl zklamaný, ale hlavně naštvaný. Většinou měl vztek, když mu něco nevycházelo, a ani tentokrát tomu nebylo jinak. August a Henrik se znali odmalička a povahově se odjakživa velmi lišili.

„Ten tvůj naivní a romantický přístup se ti jednou vymstí,“ prohlásil Henrik, když se August stěhoval na západní pobřeží. „Potácíš se životem jako opilec a děláš jedno nesmyslné rozhodnutí za druhým.“

V tom se ale pletl.

August tehdy dospěl k pevnému (a zcela střízlivému) přesvědčení, že ho život ve Stockholmu ničí a že se musí odstěhovat. A stoprocentně střízlivý byl i ve chvíli, kdy zjistil, že se v jeho minulosti skrývá tajemství a že klíč k němu možná najde ve Švýcarsku u jistého právníka jménem Ismael Thelin.

August se s ním setkal jen jednou, před třemi lety, při vyřizování pozůstalosti po rodičích. Tehdy neměl o existenci alba a obálky s klíčem ani ponětí a nenapadlo by ho, že s právníkem ještě někdy bude mít co do činění.

A Ismael Thelin s ním zjevně ani nic řešit nechtěl, jak dal jasně najevo.

Žádáte mě, abych odhalil rodinná tajemství, ale přísahal jsem, že o nich nikdy neřeknu jediného slova, napsal poté, co se na něj August obrátil s dotazem, jestli něco neví o cestě zdokumentované na fotografiích v albu.

August až do té chvíle vůbec netušil, že nějaké tajemství existuje, ale po přečtení právníkovy zprávy už nebylo cesty zpět.

Musel zjistit, o jaké tajemství jde.

Prostě *musel*.

A proto se nedokázal s Ismaelovým mlčením smířit. Právník se objevoval na několika fotografiích v albu a zjevně se cesty účastnil. On a ještě čtvrtá osoba: mladá žena, kterou August nepoznával.

Kašlu na to, co jste slíbil mým rodičům – ti už tady nejsou, myslel si August.

Žil v domnění, že v jeho rodině nikdo nic velkého netají, do jisté míry proto, že jich bylo tak málo. Žádné sourozence neměl a prarodiče už mu také zemřeli. Zůstal jen on, roční dcera Sofia, jeho životní láska Maria a kamarád Henrik. V minulosti už žádnou kotvu neměl – všichni jeho nejbližší žili tady a teď.

Možná proto nedokázal nechat minulost na pokoji.

Otázkou bylo jen, jak postupovat. Než odletěli ze Švédska, zkoušeli se s Ismaelem spojit telefonicky i po e-mailu, ale

dostali jen krátkou odpověď, v níž je právník odkázal na svou předchozí zprávu. Nechtěl se s nimi sejít. Ani teď, ani nikdy jindy.

S tím se samozřejmě nesmířili a stejně se do Švýcarska vydali. Měli adresu Ismaelovy kanceláře v Bernu, ale když tam přijeli, objekt byl vyklizený a na prodej. Adresu jeho bydliště nesehnali. Podařilo se jim identifikovat necelou polovinu míst zachycených na snímcích, ale stejně jim to bylo k ničemu. Z budov, kde dřív sídlily různé úřady, se buď staly bytové domy, anebo dnes zely prázdnotou. Z minulosti, která se ukrývala na stránkách alba, nezůstalo vůbec nic.

To ovšem Augustovi nebránilo v tom, aby ocenil, že Bern nabízí spoustu jiných radovánek. Pátrání po Ismaelovi i po budovách zachycených na fotkách prokládali návštěvami luxusních restaurací. Dali si flammkuchen ve Volkshaus 14 a rösti v Kornhauskeller. Maria chtěla, aby jí dovezl čokoládu, a August navštívil pět různých čokoládoven, až nakonec skončil u své oblíbené značky švýcarské čokolády Läderach.

„Proč jsi obcházel tolik obchodů, když jsi celou dobu věděl, co chceš?“ zabručel Henrik.

„Říkal jsem si, že se od mojí poslední návštěvy Švýcarska třeba objevilo něco ještě lepšího,“ odpověděl August.

Neobjevilo. Švýcarsko vyzařovalo nadčasovost. Oba navštívili Bern jen několikrát, ale bez problémů se tu vyznali. Bylo to jedno z nejstarších evropských měst, navíc neuvěřitelně zachovalé. Henrik trval na tom, že budou bydlet v hotelu Bellevue Palace, a prosadil si svou.

Dostali pokoj s výhledem na hory a řeku Aare, která protékala městem. Byla to nádhera, ale u okna strávili sotva pár minut. V jemném mrholení se procházeli malebnými uličkami a památkově chráněným historickým centrem a každou chvíli skočili do taxíku, protože Henrik „zavětril stopu“. Nikam to ale nevedlo. Jestli město Bern něco vědělo o Augustově rodinném tajemství, rozhodně si to nechávalo pro sebe.

„Už jsem to říkal několikrát a klidně to zopakuju zas,“ procedil Henrik mezi zuby. „Ať si ten zatracený právník nemyslí, že nám unikne.“

August se opřel na tvrdé dřevěné židli a přehodil si jednu dlouhou nohu přes druhou.

„Víš co?“ řekl Henrikovi. „Jsme tu už tři dny a asi je načase přiznat si pravdu. Prostě ho nenajdeme.“

Bylo bolestivé, když to vyslovil nahlas, to se nedalo popřít.

„Vlastně máme ještě jednu šanci,“ poznamenal Henrik.

Postavil sklenici piva na stůl, až to bouchlo. August se na kamaráda zadíval a zároveň si uvědomil, že přestalo pršet. Při pohledu na Henrikův odhodlaný výraz se musel usmát. Cesta do Švýcarska byla jeho nápad a Henrik se očividně nedokázal smířit s prohrou.

„Jakou šanci?“ zeptal se August.

„Můžeme jet k němu domů,“ odpověděl Henrik a podíval se na mobil.

„Domů?“ podivil se August. „Vždyť nevíme, kde bydlí.“

Henrik na něj zamával telefonem.

„Teď už jo,“ ušklíbl se. „Zatahal jsem za pár nitěk a sehnal adresu. Zrovna před chvílí mi ji potvrdili. A chci, abychom tam zajeli. Berme to jako poslední pokus.“

August vykulil oči a srdce mu poskočilo.

Sehnal adresu.

To byl celý Henrik.

„Jak jsi to sakra dokázal?“ vyhrkl August.

„Fakt to chceš vědět?“ opáčil Henrik.

August málem vyprskl.

„Ani ne,“ pousmál se.

Výprava do Švýcarska byla od samého začátku plná dobrodružství. Bylo to už pár let, co s Henrikem vyjeli někam jen sami dva.

„Asi bychom měli vyrazit hned,“ zavelel Henrik. „Než nám ten právník zase pláchne.“

„Třeba zastihneme aspoň jeho manželku,“ podotkl August.

„To pochybuju,“ odsekl Henrik suše. „To jsem si totiž taky zjistil. S manželkou Margit se před pár měsíci rozvedl. Ale o tom jsem se ti asi zapomněl zmínit, co?“

August se zasmál. Jejich cesta pro Henrika tolik znamenala. Možná i víc než pro něj.

Hrdlo se mu sevřelo.

Do Švýcarska měli vyrazit už na podzim, jenže se jim najednou zhroutil svět. August na ty strašné měsíce raději ani nechtěl vzpomínat. Všechno muselo jít stranou, všechno se otočilo vzhůru nohama. Ocitli se ve výjimečném stavu a August s Marií najednou neměli na svatbu ani pomyšlení.

„Počkáme,“ řekla tehdy Maria. „Prostě počkáme.“

Nedokázala vyslovit, na co vlastně čekají, ale nebylo to ani potřeba. Nechtěli se brát, dokud se věci nevrátí do starých kolejí, dokud nebudou mít jistotu, že je všechno v pořádku. Že se Henrik uzdraví. Diagnostikovali mu rakovinu varlat. Sice šlo o druh, u kterého je velká šance na vyléčení, ale i tak to Augusta k smrti vyděsilo. A Henrika pochopitelně ještě víc.

Měli za sebou velmi zvláštní období.

August v životě nebyl tak neklidný a nesvůj. Maria začala po Novém roce dálkově studovat kriminalistiku a kriminologii v Göteborgu a on se také potřeboval soustředit na nějaký konkrétní cíl. Na něco kreativního, co by ho naplňovalo.

A tak se stalo, že nechal horní patro svého domu v Kungshamnu přestavět na penzion. V přízemí dál sídlil jeho bazar, ale o patro výš se to změnilo k nepoznání. Pět krásných pokojů čekalo na hosty. První z nich měl dorazit už dnes večer.

August se těšil jako malý kluk, co na výsledek jeho budování návštěvník řekne. Věnoval spoustu úsilí tomu, aby pokoje zařídil co nejútulněji, a pevně doufal, že to bude znát.

Zařizování penzionu pro něj představovalo pomyslný záchranný kruh, kterého se mohl držet. Trvalo měsíce, než měl Henrik léčbu úspěšně za sebou, ale teď spolu konečně seděli

ve Švýcarsku a podle Henrika se jim vážně podařilo zjistit, kde Ismael Thelin bydlí.

„Máš pravdu,“ přikývl August rozhodně. „Vyrázíme za Ismaelem. Hned teď.“

Henrikovi se na tváři objevil široký úsměv.

Mraky se roztrhly. Na jejich slunečník v ulici Kramgasse dopadl sluneční paprsek. August rázně vstal a zamžoural do slunce.

Možná se konečně dozví, co se v jeho minulosti skrývá.

Někdo zaklepal na dveře, ale tak potichu, že to kriminální inspektor Ray-Ray Edman málem přeslechl. V karavanu, který se naneštěstí stal jeho trvalým pracovištěm, zůstal sám.

Jako kluk měl Ray-Ray spoustu barvitých představ o tom, jak napínavý a úžasný život policisté vedou. Karavan kupodivu nefiguroval ani v jedné z nich.

Jak s oblibou říkal jeho nejstarší syn Eskil:

„To je mega cringe, tati.“

Proti tomu se těžko dalo něco namítat.

Klepání se ozvalo, zrovna když Ray-Ray vyléval obsah skle-něné konvice z překapávače do dřezu. Zamračeně se otočil ke dveřím.

Bylo po pracovní době. Maria už odešla domů, aby se učila na zkoušku a vybírala se sestrou svatební šaty (i když kvůli tomu druhému volno nedostala). Ray-Ray chtěl původně trvat na tom, že u výběru šatů musí být i on – koneckonců ho pověřili organizací celé svatby –, ale dospěl k závěru, že po týdnů, kdy měl u sebe děti, nehodlá strávit první volný večer diskuzí o svatebních šatech. Své děti zbožňoval nadevše, ale byla to taková úleva, když se zase vrátily k maminkám a doma se rozhostilo ticho.

Uslyšel další zaklepání. Ray-Rayovi se nechtělo otevírat. Rád by šel domů a trochu tam poklidil, když konečně nastal klid a mír.

Ozval se hlas:

„Haló! Tati, jsi tam?“

To ho probralo. Rychlý pohled z okna mu prozradil, že venku stojí Nathalie, jeho druhé nejstarší dítě. V ruce držela obrovskou tašku.

Ray-Ray otevřel dveře.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

„To je fajn, že mě tak rád vidíš,“ odpověděla Nathalie unaveně.

Vlasy s modrými pramínky jí trčely na všechny strany.

„Promiň,“ omluvil se Ray-Ray. „Ale nečekal jsem tě tady.“

Děti za ním do karavanu v podstatě nikdy nechodily. Ray-Ray si myslel, že u něj v práci nemají co dělat.

„Chtěla jsem ti tu jenom něco nechat,“ vysvětlila Nathalie a podala mu tašku.

„Co to je?“ zeptal se Ray-Ray.

„Klec na křečka. Koupila jsem ji od kamarádky a chci ji dát Adrianovi k narozeninám. Jeho máma pro něj má křečka. Ale on o tom samozřejmě ještě neví.“

Ray-Ray hlasitě zasténal.

„Zbláznila ses, Nathalie?“ vyhrkl. „Vždyť jsi tak chytrá holka. Opravdu je dobrý nápad dávat Adrianovi křečka? Kolikrát jsem říkal, že žádná zvířata domů nechci?“

„Ten křeček nebude u tebe,“ odsekla Nathalie vzdorovitě. „Ale klec mi do oslavy snad schovat můžeš, ne?“

Ray-Ray neochotně přikývl a odložil klec stranou.

Nathalie poděkovala a chystala se k odchodu. Ray-Ray si ale ještě na něco vzpomněl. „Neměla jsi dnes náhodou vyzvednout Sebbeho?“ zeptal se. „Nebo to dnes zařídila Betsy?“

Když Nathalie bydlela u matky, vyzvedávala jednou týdně svého nejmladšího brášku ze školky a doprovázela ho domů. Betsy byla bratříčkova matka, ne Nathaliina.

„Dneska jsem to nestihla,“ řekla Nathalie. „Musela jsem pro tu klec a teď pospíchám domů za mámou. Zas má krizi.“

Ray-Ray zatnul zuby. *Zas má krizi.* Nathalii miloval stejně jako své ostatní děti, ale její matku miloval ze všech svých ex úplně nejmíň. Za dobu, co ji znal, prošla tolika krizemi (neboli „obdobími“, jak tomu ona raději říkala), že to bylo až neuvěřitelné. Každický návod na to, jak ze života vytěžit maximum, jí stál za vyzkoušení.

Nestalo se poprvé, že Nathalie „musela domů za mámou“ dřív, než bylo v plánu, někdy i uprostřed Ray-Rayova týdne. Jistě, v sedmnácti letech už byla dost stará na to, aby si o svém čase rozhodovala sama, nemusela se mu hlásit. Ale Ray-Rayovi se na jejích obavách o mámu něco nezdálo. Dceřina potřeba být jí oporou se objevila zhruba před měsícem a nezdálo se, že by polevovala. Děje se něco?

Nathalie asi vycítila, na co se jí chystá zeptat, a než se odhodlal, dala se na ústup.

„Tak zatím!“ prohodila přes rameno a zamávala mu.

Ray-Ray ji nechal jít. Promluví si s ní, až bude mít víc času. Teď už chtěl jet domů a udělat si tam trochu pořádek. I když to vlastně byl jen dočasný domov.

Nathalie totiž v jeho domě ve sklepě objevila prasklé potrubí. Škoda byla natolik velká a oprava měla trvat tak dlouho, že pojišťovna usoudila, že tam rodina s pěti dětmi nemůže zůstat. Ray-Ray si tedy pronajal dům v Tångenu v Kungshamnu. Bylo to jen pár kilometrů od jejich trvalého bydliště ve Väjernu, ale i tato vzdálenost značně komplikovala běžný chod domácnosti.

Chaos, pomyslel si Ray-Ray. Je to naprostý chaos.

Jedinou světlou stránkou bylo, že to měl mnohem blíž k Vendele i k policejnímu karavanu. Vendela dokonce bydlela tak blízko, že se mohli potají scházet v zahradě, když děti usnuly.

Vendela.

Kriminalistická technika, se kterou se dal dohromady.

Loni v létě se do ní bezhlavě zamiloval, a přestože už měl pět dětí se čtyřmi různými ženami, vztah k Vendele ho přiměl k úvahám, jestli to předtím vůbec byla láska. Myslel si, že ne.

Dětem ji zatím nepředstavil a byl by raději, kdyby to tak zůstalo. Vendela pro něj byla příliš důležitá na to, aby s ní opakoval stejné chyby jako v tolika předchozích vztazích. Rád by si ji v životě udržel co nejdéle. Nechtěl do jejich vztahu plést svoje potomky.

Ray-Ray se podíval na klec pro křečka a potlačil povzdech. Asi bude lepší vzít ten krám domů a schovat ho do garáže, aby nezabíral půlku karavanu.

Vtom ale zase někdo zaklepal na dveře. Tentokrát stál venku muž v poněkud směšném klobouku. Velmi starý muž, konstatoval Ray-Ray.

„Dobrý den,“ řekl poté, co otevřel.

„Dobrý den,“ odpověděl muž. „Chtěl bych podat trestní oznámení. Nebo nahlásit důležitou informaci.“

„V tom případě vás musím požádat, abyste se obrátil na policejní stanici v Uddevalle. Oznámení je možné podat i po telefonu nebo po internetu,“ vysvětlil Ray-Ray. „Tento karavan patří vyšetřovacímu týmu, který se zabývá závažnou trestnou činností, tady oznámení nepřijímáme.“

Karavanové dobrodružství začalo před třemi lety, kdy jejich šéf Roland rozhodl, že během náročných letních měsíců potřebují mít poblíž Smögeneru policejní posily. Karavan se stal základnou pro kolegy, kteří pracovali v terénu a hlídkovali v ulicích, což bylo logické i praktické řešení. Ale pak přišel podzim, v Kungshamnu se ztratila žena a karavan se změnil v hlavní stan vyšetřovatelů závažných zločinů. Tak se v něm ocitli Ray-Ray s Marií a ani jeden z nich z toho nebyl dvakrát nadšený.

Ray-Ray se chystal zavřít dveře, ale nezdálo se, že by návštěvník hodlal ustoupit. Šála mu v mírném větru pohlávala, otírala se mu o bundu i o tvář. Byla bleděmodrá a podle Ray-Raye v takovém teple zcela zbytečná. Muž měl kulatý obličej a zpod klobouku mu vykukovaly prořídle vlasy. Oči se dívaly bystře, ale čiselo z nich rozčilení. V kontrastu s modrým nebem z nich téměř šlehalý blesky.

Muž si odkašlal.

„Dnes v noci jsem viděl ženu, jak utíká o život,“ řekl.

Ray-Ray nadzvedl obočí. „Dnes v noci?“ zopakoval.

„Ano. Krátce po půlnoci. Viděl jsem ji běžet v měsíčním světle, byla jen lehce oblečená. Utíkala přes Guleskär směrem k Döviku.“

Ray-Ray se zamračil. Guleskär byla přístavní a průmyslová oblast v Kungshamnu a Dödvik (neboli Dövik, jak se říkalo mezi lidmi) označoval zátoku mezi ostrůvkem a pevninou. Pokud Ray-Ray věděl, poblíž nebyly žádné obytné domy ani zábavní podniky.

„Co jste v těch končinách o půlnoci dělal?“ zeptal se.

„Záleží na tom?“

„Ano.“

„Chodím tam pozorovat hvězdy.“

Ray-Ray málem obrátil oči v sloup.

„Dobře, takže jste se díval na hvězdy a najednou kolem běžela žena?“

„Přesně tak.“

„Volala o pomoc? Pronásledoval ji někdo?“

„Ne, nic takového jsem neviděl. Byli jsme tam jen my dva.“

„Ale proč jí podle vás šlo o život?“

Muž se zatvářil ustaraně.

„Já... myslím, že se jí něco stalo. Byl to velmi silný pocit. Nemohl jsem na to přestat myslet a říkal jsem si, že to musím říct někomu, kdo to může prošetřit. Tak mě napadlo, že jste možná dostali oznámení o pohřešované ženě nebo něco podobného. A v tom případě chci, abyste hned od začátku měli k dispozici moje svědectví. Protože s tou ženou nebylo něco v pořádku. Jak říkám, už minula půlnoc. Asi těžko si šla jen tak zaběhat, na to byla moc málo oblečená. A pak mi zmizela.“

Ray-Ray pomalu zavrtěl hlavou.

Před chvílí si prošel seznam dnešních oznámení z okolí a žádné z nich se netýkalo pohřešované ani zraněné ženy.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se muže. „Když mi dáte své jméno a telefonní číslo, ozvu se vám, kdyby se nám vaše poznatky v rámci nějakého případu hodily.“

Muž krátce zaváhal.

„Myslel jsem, že už jsem se představil,“ odpověděl. „Jmenuju se Stig. Stig Ljung.“

Pak odříkal své telefonní číslo a Ray-Ray si ho zapsal.

Stig Ljung.

To jméno mu připadalo povědomé. Kde ho už slyšel? Ray-Ray si nebyl jistý. Věděl jen to, že už na něj v nějaké souvislosti narazil.

„Dobrá,“ řekl návštěvníkovi. „Poznamenám si, co jste mi pověděl, a ozvu se vám, kdybychom o té... záležitosti zjistili něco dalšího.“

Ať už šlo o cokoli, přičilo se mu nazývat to případem. Stařík se poškrábal ve vousech.

„Špatně se jí běželo,“ poznamenal.

„Prosím?“

„Při běhu kulhala. Tak silně, že byla celá nakřivo. Vypadalo to, že ji to stojí hodně sil.“

Ray-Ray se zamyslel. Možná neprojevil dostatečný zájem, a tak měl Stig potřebu dodat, že žena nejenže pobíhala venku v neobvyklou dobu a byla málo oblečená, ale že navíc vypadala, jako by ji někdo napadl.

„Nevšiml jste si, jestli není zraněná?“ zeptal se Ray-Ray.

„Ne, byla příliš daleko. Ale jedné věci jsem si vlastně všiml. Když probíhala kolem pouliční lampy, jedna noha se jí zaleskla.“

Ray-Ray se na Stiga podíval.

„Možná na sobě měla reflexní prvky? Hodně běžců je nosí, aby je někdo nesrazil.“

„Tohle rozhodně nebyla žádná reflexní páska, ale něco jiného,“ namítl Stig. „Lesklo se to přímo uprostřed nohy. Jako by měla část těla z kovu.“

Ray-Ray se mimoděk uchechtl.

„Dobře,“ přikývl. „Takže ten kovový prvek neměla na kalhotách, ale přímo na noze?“

„Žádné kalhoty neměla,“ odpověděl Stig. „Jenom kalhotky, nebo velmi, velmi krátké šortky.“

Ray-Ray sebou trhl.

„Co měla na horní polovině těla?“ zeptal se.

„Tenké tílko,“ řekl Stig. „Chápete už, proč mi to dělá starosti? V noci bylo jen deset stupňů.“

Upravil si klobouk.

„Moje údaje máte,“ poznamenal. „Být vámi, bral bych to vážně.“

Otočil se a pomalu odcházel pryč.

Ray-Ray zůstal stát ve dveřích a váhal, co si má počít s informací, kterou právě dostal na prahu karavanu.

Nakonec se rozhodl.

Vendela večer nemohla, uvidí se až kolem desáté. Chystala se se svým tátou na večerní kurz pečení kváskového chleba v Hamnbageriet. Když po večeři zajede do Guleskäru, nezabere mu to víc než pár minut. Jen to tam obhlédne a uvidí, jestli náhodou nenarazí na někoho, kdo viděl totéž co Stig Ljung. A Ray-Ray věděl, koho by rád vzal s sebou.

„Musí mít nevěsta bílé šaty?“ zeptala se Gabriella a zkoumavě se na Marii zadívala. Takhle její sestra vypadala vždycky, když kladla otázky. Jako by požadovala okamžitou chytrou a pravdivou odpověď.

Maria se usmála a zavrtěla hlavou.

„Ne,“ řekla. „To opravdu nemusí.“

Zvlášť když nevěsta už jednou vdaná byla, a navíc má s nastávajícím ženichem dítě, dodala v duchu pro sebe.

To Gabriella navrhla, aby se s Marií sešly a pobavily se spolu o svatebních přípravách, až bude August ve Švýcarsku. Maria ji hned pozvala k sobě do Hovenäsetu a Gabriella ráda přijela.

Seděly v Mariině a Augustově chatičce a na stole mezi nimi ležela hromada lesklých svatebních magazinů, které s sebou Gabriella přivezla.

Sofia se uvelebila tetě na klíně a celá zářila.

„Co myslíš, že si má máma vzít na sebe, až si bude brát tátu?“ zeptala se Maria a usmála se na dceru. „Napadá tě něco?“

Sofia neodpověděla, ale natáhla se po jednom z lesklých časopisů.

„Myslí si to, co já,“ řekla Gabriella rozhodně. „Že by ses měla vdávat v červené.“

„Není to barva hříchu?“ namítla Maria a zamračila se.

„Barva hříchu?“ zopakovala Gabriella a obrátila oči v sloup. „Blázníš? Červená ti strašně sluší.“

S tím Maria sice souhlasila, ale na červené svatební šaty se zkrátka necítila.

S Augustem se naštěstí naprosto shodli v tom, jakou svatbu chtějí. Obřad se bude konat v Hovenäsetu na vyhlídce Krysnäsberget a hostů bude jen málo. Zúčastní se Mariini rodiče a samozřejmě Ray-Ray s Vendelou. August bude mít za svědka Henrika a Gabriella půjde za družičku. Samozřejmě pozvali i Augustova společníka a přítele Gunnara s jeho partnerkou Emmy. Kromě nich dostalo pozvánku ještě asi dvacet přátel ze Stockholmu a ze západního pobřeží.

Marii pípl mobil a ona ho vytáhla z kapsy.

Dělo se toho spoustu a ona neměla čas předstírat, že nestíhá odpovídat. Mohl ji shánět August, kolega z práce nebo někdo ze spolužáků z Göteborgu. Anebo Gunnar. Ten měl během Augustovy nepřítomnosti na starosti nejen obchod, ale i penzion, Augustův nový projekt, který přirostl k srdci i Marii.

„To píše máma?“ zeptala se Gabriella. „Ví, že jsem tady a že jsi doma sama. Myslím, že u toho taky chtěla být.“

„Může u toho být přístě,“ řekla Maria a přečetla si zprávu. Psal jí August. S Henrikem se rozhodli, že podniknou ještě poslední pokus zastihnout právníka Ismaela Thelina a přimět ho, aby promluvil. Henrik nějakým záhadným způsobem vyčaroval jeho soukromou adresu v Bernu. Maria doufala, že všechno dobře dopadne.

Sofia začala být netrpělivá a kroutila se v tetině náruči. Chtěla dolů na podlahu, aby mohla pobíhat sem a tam a prozkoumávat všechno, co v chatce mají. Takhle to s ní bylo už skoro půl roku. Podle pediatra se Sofia naučila chodit nezvykle brzy. Maria byla na dceru neuvěřitelně pyšná. A přestože se s Augustem dennodenně marně snažili pochopit, co jim Sofia chce svým nesrozumitelným žvatláním říct, zjevně byla napřed i v mluvení.

„Opravdu není pravidlem, aby roční dítě znalo slova ‚pečení‘ a ‚zákusek‘,“ poznamenala dětská sestra, což je rozesmálo až k slzám.

Kdyby Augusta znala a věděla, kolik času tráví pečením, nepřekvapilo by ji, že jeho dcera umí říct *pečení a zákusek* dřív než například slovo *lampa* (což se zjevně všechny ostatní děti naučily jako první).

„Jak jim to jde ve Švýcarsku?“ zeptala se Gabriella tiše.

Postavila Sofii na zem a ta okamžitě zamířila k Mariině kabelce u dveří. Dvoukřídlé dveře vedoucí k moři a molu byly otevřené, ale Maria k nim před jarní a letní sezónou postavila vlastnoručně vyrobenou nízkou zábranu. Časem se Sofia naučí plavat i řídit loď, ale než dostatečně vyroste, musí ji chránit, aby nevběhla rovnou do moře.

„Nic moc,“ řekla Maria. „August by se strašně rád dozvěděl, odkud je ten klíč a kdo je May, ale uvidíme, jestli něco zjistí.“

„Asi to nebude snadné,“ podotkla Gabriella. „Pátrá v poměrně dávné minulosti.“

„Hm,“ přitakala Maria. „Jenže ta minulost se týká jeho.“

Znovu se rozhostilo ticho.

Maria po očku pohlédla na sestru a snažila se odhadnout její rozpoložení. Měly by se vrátit domů a uvařit si něco k jídlu. Maria začínala mít hlad a Sofia určitě také. Ale nejdřív chtěla zjistit, jak na tom sestra je.

„Nevadí ti, když mluvíme o Augustovi a Henrikovi?“ zeptala se.

„My přece nemluvíme o Henrikovi,“ ušklíbala se Gabriella. „Jen o Augustovi.“

„Jestli chceš mluvit o Henrikovi, tak můžeme,“ navrhla Maria.

Gabriella sklonila hlavu, což jí nebylo podobné. Obvykle se jen tak něčeho nezalekla, ale teď jako by nebyla ve své kůži.

„Není se o čem bavit,“ hlesla.

„Vždyť jste spolu málem měli dítě,“ namítla Maria tiše.

„Jenže to tak nedopadlo, jak víš,“ řekla Gabriella. „Takže mezi mnou a Henrikem vůbec nic není.“

Stalo se to po zrušených račích hodech na začátku srpna. Henrik a Gabriella spolu strávili noc a ona neplánovaně

otěhotněla. Okamžitě se rozhodla, že si dítě nechá, a když to nakonec Henrikovi řekla, ten zaujal odevzdaný přístup. Jestli si chce dítě nechat, ať to udělá. Jestli chce alimenty, dostane je. Ale neměl v úmyslu stěhovat se do Göteborgu, aby byl jí i dítěti blíž, a nenavrl jí, aby se přestěhovala za ním do Stockholmu. Augustovi řekl, že mu to připadá jako hodně smutný způsob, jak se stát rodičem, ale že se s Gabriellou nehodlá hádat.

Jednoho dne Gabriella Marii zavolala a plakala jí do telefonu. Začala krvácet a těhotenský test potvrdil, co už tušila:

O dítě přišla.

„Je to zvláštní,“ řekla tehdy Marii. „Vždyť já to dítě neplánovala. Ale přesto jsem měla pocit, že ho opravdu chci, když jsem otěhotněla. A teď, když jsem o něj přišla, je mi to hrozně líto.“

Maria měla pocit, že jí rozumí.

Snažila se ji utěšit frázemi jako „Máš spoustu času! Budeš mít další děti!“ a „K potratům dochází naprosto běžně – přišťte to určitě dopadne mnohem líp!“, ale sama slyšela, jak ploše to zní.

„Henrik je pro Augusta hned po Sofii nejdůležitější člověk v životě,“ pronesla Maria pomalu. „Chápu, že ho možná na svatbě nechceš potkat, ale...“

„Nejdůležitější člověk hned po Sofii?“ podivila se Gabriella. „Neměla bys to být ty?“

Maria se zasmála.

„Tím si nejsem úplně jistá,“ odpověděla. „Ale nevadí mi to, chápu, že Henrik je mnohem víc než jen kamarád. August ho bere jako rodinu. Žádné sourozence ani rodiče přece nemá.“

Gabriella se postavila.

„A já jsem zase *tvoje* rodina,“ řekla. „Nemám nic proti tomu, že se u vás budu s Henrikem vídat. A už nejsem smutná. Ale mám hlad jako vlk. Nepůjdeme se najíst?“

Usmála se na Marii a sice beze slov, ale zcela jasně dala najevo, že už o Henrikovi mluvit nechce.

Maria vstala a rychle k sobě přitáhla kabelku, než se Sofii podaří rozepnout zip. Dřevěná podlaha jí zavržala pod nohama. Dcera hlasitě protestovala a Marii opět pípl telefon. Gabriella zvedla Sofii ze země, aby ji zabavila.

Maria vytáhla mobil.

Na displeji svítila krátká esemeska:

Četla jsem ten článek. Je mi to strašně líto a máš můj obrovský obdiv. Jsi úžasná! Lena Karlehedová

Maria se s pohledem upřeným na mobil zhluboka nadechla. Lena Karlehedová byla její spolužačka z policejní akademie. Neviděla se víc než patnáct let.

Během posledních týdnů dostala Maria několik zpráv v podobném duchu. Začalo to tím, že se jí ozvali z interního policejního časopisu. August se věnoval budování svého penzionu a Maria cítila, že v sobě má také touhu udělat něco víc, a to v oblasti, která se netýká její dcery, studia ani policejní práce. Takže když ji oslovila novinářka a chtěla s ní udělat rozhovor o jejích zkušenostech s domácím násilím, které sama prožívala, a protože zároveň ve své profesi policistky pomáhala jiným ohroženým ženám, Maria věděla, že by ji to lákalo.

„Dodatečně jsem si leccos uvědomila a pochopila jsem, proč jsem na Paula nikdy nepodala trestní oznámení,“ řekla tehdy Maria Augustovi. „Připadá ti hloupé mluvit o tom s novinářkou?“

August se k tomu nechtěl vyjadřovat, byl toho názoru, že na to si musí odpovědět jediné ona sama. Byl si jistý, že takový článek by spouště policistů pomohl v tom, aby lépe pochopili oběti domácího násilí, a Mariino svědectví by určitě mnohým dodalo sílu, aby se se svým každodenním trápením svěřili. Ale nakonec to bylo jen na ní, jestli se na to cítí a má na to sílu. Zkušenosti z manželství s Paulem byly soukromé a zraňující. Pokud si je chtěla nechat pro sebe, bylo to naprosto pochopitelné.

Nabídku dostala před dvěma měsíci a článek před nějakou dobou vyšel. Zaměstnavatel i kolegové ji podpořili. August se

dmul pýchou, že k tomu našla odvalu. Maria si vůbec nebyla jistá, jestli se rozhodla správně, když souhlasila, že promluví o svém toxickém vztahu s Paulem, ale teď, když článek vyšel, byla zaplavena zprávami, e-maily a telefonáty od lidí, kteří jí chtěli vyjádřit sympatie, ocenit ji nebo jí poděkovat. Nebo se jí i omluvit za to, že si nevšimli, čím si prochází. Článek převzalo několik médií a získal mnohem větší dosah, než si Maria vůbec dokázala představit.

Odpověděla Leně, že děkuje, a připojila srdíčko.

Mobil vzápětí pípl znovu. Ale nepsala jí Lena, byl to Ray-Ray. Kolega a přítel, který sehrál naprosto klíčovou roli v tom, že se jí nakonec podařilo Paula opustit. Poslal jí krátkou zprávu:

Měla bys čas zajet večer do Guleskäru? Chtěl bych tam něco prověřit.

ŠVÝCARSKO

Nad Bernem zářilo slunce. Spolu s deštěm je opustila i malomyslná a odevzdaná nálada. August seděl na zadním sedadle taxíku a sledoval, jak se nebe barví do světle žluta. Měl trochu neskutečný pocit, jako by s Henrikem překročili hranici mezi realitou a chlapeckými dobrodružnými knihami. Zároveň se mu ale stýskalo po domově. Po Marii, po dceři. Těšil se, až se vrátí domů ke svatebním přípravám, k obchodu a k penzionu, k běžnému životu.

Možná bych neměl být hloupý a chtít víc, než už mám, pomyslel si.

V Hovenäsetu na něj čekala Maria se Sofií, v Kungshamnu přítel Gunnar, který se mu staral o obchod i o penzion.

Maria, Sofia, Gunnar.

Ještě před necelými pěti lety nebyl nikdo z nich součástí jeho života.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Henrik.

„S tebou to ani jinak nejde,“ řekl August a mrkl na něj.

Henrik se na něj mile usmál.

Až znepokojivě mile. Henrika obvykle projevy náklonnosti uváděly do rozpaků.

Změnil ses, pomyslel si August.

Bylo to vinou nemoci, nebo v tomto případě spíš její zásluhou.

August si opřel hlavu.

Změny neměl rád. Aspoň ne ty, které si sám nevybral. Henrikova rakovina rozhodně spadala do této kategorie. Svinská nemoc.

„Všichni jednou umřeme,“ říkávala Augustova babička.

To byla sice pravda, ale August si z nějakého hloupého důvodu vzal do hlavy, že jeho ani jeho blízkých se to netýká.

Ostatní umřou.

Ale August a jeho nejbližší jsou nad to povzneseni.

Henrik bubnoval prsty o stehno. Ten pohyb Augusta uklidňoval. Jeho přítel se přece jen nezměnil úplně. Pořád byl stejně netrpělivý, stejně impulzivní a poháněný adrenalinem. August mu položil ruku na paži.

„Chci, abys věděl, že jsem ti neskonale vděčný za to, že jsi celou tuhle akci zorganizoval a tolik toho pro mě udělal,“ řekl. „Ať už to dopadne, jak chce.“

Henrik se na něj unaveně podíval.

„Klidně bys to zvládl i beze mě,“ podotkl.

August zavrtěl hlavou.

„To máš tedy krátkou paměť,“ namítl. „To ty jsi mě přece celou dobu povzbuzoval – já si hned od začátku myslel, že nemá smysl se s Ismaelem Thelinem dohadovat. Celý tenhle plán jsi uvedl do chodu ty. A to, že se ti navíc podařilo získat Ismaelovu soukromou adresu, mi přijde skoro neuvěřitelné.“

Teď zase zavrtěl hlavou Henrik.

„Pohání nás stejná síla,“ řekl. „I když se projevuje u každého jinak. Nemysli si, že bys tu adresu nezvládl sehnat sám. To víš, že by sis poradil.“

August se musel usmát.

„Jsme jako staří manželé,“ poznamenal. „Hádáme se o to, kdo z nás je úžasnější.“

„Cílevědomější,“ opravil ho Henrik. „Ne úžasnější. A nehádáme se. Jen konstatujeme fakta. Jsme si podobní a rádi spolu trávíme čas. Ale ty sis vždycky myslel, že toho zvládnu víc než ty. A to není pravda. Vždycky jsi byl ten silnější.“

V autě se rozhostilo ticho.

Naprosté ticho.

Takovýto rozhovor spolu nikdy nevedli a Augusta se na okamžik zmocnila panika.

Není zase nemocný? pomyslel si. Proč se chová tak divně?

„Buď v klidu,“ řekl Henrik, jako by mu četl myšlenky. „Jen říkám, že jsi lepší, než si o sobě myslíš.“

„Jsme tady,“ oznámil šofér německy a zastavil.

Henrik poděkoval a August řidiči zaplatil.

Když se vyhrnuli na chodník, řidič pootevřel dveře.

„Mám na vás počkat?“

Henrik a August se na sebe podívali.

„Ne, nemusíte,“ odpověděl August německy. „Chvíli se tu zdržíme.“

Když tak si zavoláme jiný, pomyslel si. Nebo se zpátky do hotelu projdeme.

Taxík odjel.

August se rozhlédl. Ulička byla dlážděná kočičími hlavami. Po obou stranách se tyčily staré obytné domy, chodníky byly užoučké. Augustovi zde chybělo to, čeho si po přesunu do Hovenäsetu cenil ze všeho nejvíc: moře a volný obzor. Aby dohlédl na nebe, musel zaklonit hlavu.

„Měl by bydlet tady,“ upozornil ho Henrik a ukázal na šedý dům s omítnutou fasádou.

Byl čtyřpatrový, a i když celá budova vypadala víc než sto let stará, nepůsobila nijak sešle. Fasáda byla dokonale udržovaná a stejně tak i okna se zelenými rámy a obložním. Na této adrese, vlastně v celé ulici, žijí lidé, kteří se o svůj domov dobře starají, usoudil August.

Henrik dlouhými kroky zamířil k domovním dveřím.

Kvůli nemoci a léčbě sice hodně zhubl, ale August ke své úlevě viděl, že od jejich posledního setkání pár kilo přibral. Kráčel rázně a odhodlaně. V tom se nic nezměnilo.

Henrik vzal za kliku.

„Zamčeno,“ řekl.

„Čekal jsi v takovéhle ulici něco jiného?“ opáčil August.

„Ne, ale nevidím tu žádný zvonek. Ty ano?“

August zavrtěl hlavou.

„Zavolej mu,“ rozhodl Henrik.

„Nezvedne mi to,“ namítl August.

„Tak tomu dědkovi volej tak dlouho, dokud to nevzdá,“ trval na svém Henrik. „Už toho mám dost.“

August neochotně vytáhl mobil. Bylo mu trapné stále dokola Ismaelu Thelinovi volat, vždyť by se to dalo brát jako obtěžování.

Tohle nevyjde, pomyslel si. Henrikova nemoc nás měla varovat, ale my si nedáme pokoj a stejně pokračujeme. Jako dva nepoučitelní idioti.

Zdráhavě navolil číslo právníka Ismaela Thelina.

Nikdo to nebral.

August to zkusil znovu.

„Podívej, někdo jde,“ vyhrkl Henrik dychtivě.

Domovní dveře se zevnitř otevřely a z domu vyšla starší žena. Henrik dveře zachytil těsně předtím, než se zabouchly, a vklouzl dovnitř.

„Tak pojd,“ sykl na Augusta.

Žena se za nimi znepokojeně ohlédla. August se ji pokusil uchlácholit úsměvem, ale nebyl si jistý, jestli si toho všimla, než se za nimi dveře zabouchly.

Henrik stiskl vypínač u temného schodiště.

„Wow,“ užasl, když se v domě rozsvítilo.

Ve vstupní hale se leskla nablýskaná mramorová podlaha a z mramoru bylo i točité schodiště vinoucí se kolem malého staromódního výtahu.

August se podíval na seznam obyvatel domu.

„Čtvrté patro,“ řekl.

„Až nahoře, no jistě,“ povzdechl si Henrik a zamířil ke schodům.

„A proč nejedeme výtahem?“ podivil se August.

„Takovými starými výtahy by se vůbec jezdit nemělo,“ ohradil se Henrik. „Pořád se zasekávají.“

August se usmál. Henrik výtahy odjakživa nenáviděl. Mlčky se vydali po schodech. Vystoupali do prvního patra a pak zdolali další dvě. Oba tiše funěli.

„Proč sakra musí bydlet tak vysoko?“ supěl Henrik.

„Asi se nebojí jezdit výtahem,“ podotkl August a nedokázal skrýt ironický podtón.

„Výtahy jsou pro sraby,“ prohlásil Henrik a znělo to, jako by to myslel naprosto vážně.

Konečně byli nahoře. Při pohledu na nenápadnou jmenovku na dveřích Augustovi poskočilo srdce. Na matném mosazném štítku bylo vyryté příjmení Thelin. Blíž k cíli se za celou cestu nedostali.

Tak se ukaž, pomyslel si August. Pár vteřin počkali, aby popadli dech, a pak Henrik zmáčkl tlačítko zvonku.

„Jestli neotevře, tak ty dveře vykopneme,“ zabručel.

„Klídek,“ krotil ho August a snažil se potlačit smích.

Henrik zazvonil znovu.

„Zjevně není doma,“ řekl August. „Vždyť se ani nejde podívat ke dveřím, kdo to zvoní.“

„Jak to víš?“ opáčil Henrik podrážděně. „Možná má tak masivní dveře, že zevnitř není vůbec nic slyšet.“

Sotva to dořekl, ozvaly se z druhé strany rázné kroky.

Někdo doma byl. Někdo, kdo je snad pustí dovnitř.

Dveře se otevřely a objevila se mladá žena. Černé vlasy měla spletené do pevného copu a vyhrnuté rukávy modré košile odhalovaly výrazná tetování na předloktích.

„Vy jste ti elektrikáři?“ zeptala se lánanou němčinou s přízvukem, který August nedokázal zařadit.

Oba je to zaskočilo.

„Ne,“ vypravil ze sebe August. „Hledáme Ismaela Thelina. Jde o soukromou a velmi důležitou záležitost. Je doma?“

Musel se ovládat, aby do bytu prostě nevtrhl.

Žena zavrtěla hlavou.

„Ne,“ odpověděla. „Já nejsem... já tu jen uklízím. A pan Thelin je už týden pryč.“

Naděje pohasla. Rozhostilo se ticho. Takové ticho, že si August namlouval, že kdyby Ismael Thelin v bytě byl, museli by ho slyšet dýchat.

Sakra, pomyslel si. Sakra, sakra, sakra.

„Nevíte, kam odjel?“ zeptal se Henrik s trochu divokým výrazem v očích. „Jak už jsme říkali, je velmi důležité, abychom ho sehnali.“

Uklízečka se zatvářila nejistě.

„Pan Thelin a jeho dcera jsou v Ženevě,“ řekla. „Ale jeho telefonní číslo vám bohužel dát nemůžu.“

To ani nemusíte, pomyslel si August zachmuřeně. Jeho číslo je to jediné, co mám.

Uklízečka si asi všimla, jak ho to zklamalo, a pokusila se ho utěšit.

„Nevím, kdy se vrátí domů,“ pokračovala. „Hodně cestuje. Ale mohli byste mu zavolat do hotelu v Ženevě. Ať se sám rozhodne, jestli s vámi chce mluvit.“

August zachytil Henrikův dravčí úsměv a vyprskl.

„To je dobrý nápad,“ přikývl. „Mockrát děkujeme. Jak se ten hotel jmenuje?“

„D'Angleterre,“ odpověděla uklízečka. „Přeju vám hodně štěstí!“

A pak dveře zavřela.

Henrik se podíval na hodinky a pak na Augusta.

„Vlak do Ženevy jezdí každou hodinu,“ poznamenal. „Když si přebookujeme letenky a poletíme ze Ženevy, stihneme se vrátit domů podle plánu dnes večer.“

August se usmál. Henrik už rychlostí světla promyslel všechny logistické detaily.

„Jasně že jedeme,“ řekl August. „Vyrazíme hned teď.“

Ostrůvek Guleskär byl známý z několika důvodů, ale Maria si ho spojovala především s tím, že se na něm nacházela jediná posilovna v Kungshamnu. Ležel v jižní části kungshamnského přístavu a stal se důležitým bodem pro řadu místních firem se zaměřením na námořní průmysl. Jisté zájmové skupiny usilovaly o to, aby se tam postavila továrna na zpracování ryb.

Ray-Ray na Marii zamával, když před ním zastavila na kole. Než vyrazila, stihla se s Gabriellou navečeřet, a až se vrátí domů, nakrájí si různé sýry a dají si k tomu sklenku vína. Maria to považovala za dokonalý večer.

„Promiň, jestli jsem tě vyrušil od učení,“ omlouval se Ray-Ray. „Nebo jste si spíš vykládaly o svatbě?“

„Řekni rovnou, že ti v práci chybím a že tě moje studium štvě,“ odpověděla Maria, sundala si helmu a zamkla kolo.

Ray-Ray přikývl.

„Přesně tak to je,“ řekl.

Nezdálo se, že si dělá legraci, a Maria si to ani nemyslela.

„Ještě horší než vysedávat v tom pitomém karavanu ve dvou je sedět tam sám,“ postěžoval si Ray-Ray.

Maria se neudržela a nahlas se zasmála.

„Ještě že se brzy vrátím na plný úvazek,“ řekla.

„To jo,“ souhlasil Ray-Ray. „Asi bych se úplně zbláznil, kdybych na to měl být sám.“

Maria se znovu zahihňala, byla celá rozjařená z toho, že je v práci, a navíc v terénu. Pracovala teď jen na poloviční úvazek, což v praxi znamenalo, že v karavanu trávila jen dva dny v týdnu. Překvapilo ji, jak moc ji studium baví, ale byla ráda, že jí Ray-Ray zavolal, aby se s ní poradil. Od té doby, co měla studijní volno, se Maria v práci věnovala hlavně papírování, takže tohle pro ni byla příjemná změna.

„Tak mi pověz, co se stalo,“ vyzvala ho. „Do karavanu přišel nějaký muž. Co je na jeho výpovědi tak zajímavého?“

„To už jsem ti říkal do telefonu,“ odpověděl Ray-Ray. „Myslím, že si nevymýšlí a že na tom něco je.“

Pak jí v několika krátkých větách shrnul, co mu stařík vyprávěl.

Že v Guleskāru viděl po půlnoci utíkat ženu. Že měla na sobě jen spodní prádlo a tílko, přestože byla zima. Že při běhu kulhala, a proto si myslel, že je zraněná.

„Prověřil jsem to,“ pokračoval Ray-Ray. „Nikde v okolí v noci žádné napadení hlášené nemáme a ani se nikdo nepohřešuje.“

Z jeho bundy čísel slabý pach smaženého jídla. Určitě se po práci stavil doma a hodil do sebe rychlou večeří.

„Takže pokud došlo k trestnému činu, ještě na to nikdo nepřišel,“ uvažovala Maria.

„Přesně tak,“ řekl Ray-Ray. „Až na místního E.T.“

„Cože? E.T.?“

Maria se zasmála.

„Hm,“ potvrdil Ray-Ray. „Ten chlap, co tu ženu viděl, se jmenuje Stig Ljung. Vzpomínáš si na něj?“

Maria zapátrala v paměti a zavrtěla hlavou.

„Stig Ljung je jediný, koho znám, kdo sám sebe nahlásil jako pohřešovaného,“ pokračoval Ray-Ray. „Chvíli mi trvalo, než jsem si ten příběh vybavil, ale pak jsem ho dohledal. V roce 1993 přišel na policejní stanici v Uddevalle a oznámil jim, že ho unesli mimozemšťani. Sebrali ho cestou domů z práce, a když se vrátil, zjistil, že uplynuly víc než dva týdny.“

„Ale to ho přece musel postrádat i někdo jiný, ne?“ zeptala se Maria zmateně.

„To je vážně první, co ti na té historce neseď?“ opáčil Ray-Ray. Maria se rozesmála na celé kolo.

„Ne, ale...“

„Žádné ale, ono je to spíš smutné. Ukázalo se totiž, že Stigova žena už ho měla plné zuby, a když se to ráno pohádali, byla natolik hloupá, že si myslela, že ji opustil. Hrozně ji zklamalo, když se vrátil domů. Ale Stig našel své nové životní poslání: stal se z něj ufolog.“

„Kde celou tu dobu byl?“

„Vždyť jsem ti to říkal. Někde s partou mimozemšťanů. Proto má taky přezdívku E.T.“

„Takže mu tak říká víc lidí, nejen ty?“ opáčila Maria.

„Já a pár kolegů,“ utrousil Ray-Ray. „Vlastně si za to může sám.“

Maria se usmála.

„Léčil se někdy na psychiatrii?“ zeptala se.

„Pokud vím, tak ne. Nikdy nebylo zjištěno, kde vlastně celou tu dobu byl. Ale dnes se každopádně o mimozemšťanech nezmiňoval.“

Maria se na něj po očku podívala.

„Ale stejně tak trochu doufáš, ne?“

„V co doufám?“ nechápal Ray-Ray.

„Že se tady objeví mimozemšťani.“

„Ale prosím tě.“

Tiše se zasmál.

„Pojď za mnou,“ vyzval ji. „Zavolal jsem Stigovi a zjistil jsem od něj, kde přesně stál, když tu ženu uviděl. Ukážu ti to.“

Ray-Ray vyrazil k molu, které vedlo k posilovně. Maria uvažovala, proč se ufolog usadil zrovna tam, ale tušila, že na tu otázku těžko dostane rozumnou odpověď. Vytáhla mobil, aby se podívala, jestli se jí neožval August. Třeba jejich pokus navštívit Ismaela Thelina přinesl ovoce.

Ale August jí nevolal ani nepsal. Zato se ozvala Gabriella, která zůstala doma se Sofií.

Poslala fotku spící neteře.

Maria odpověděla srdíčkem a odložila mobil.

„Tady stál,“ ukázal jí Ray-Ray. „A jestli jsem ho dobře pochopil, tak ta žena běžela tamtudy. K Dödviku.“

Maria se tím směrem podívala a snažila se pochopit, kam měla běžkyně namířeno. Kolem stály velké budovy, které omezovaly výhled, a oblast byla nepřehledná. Sama by si takové místo k nočnímu běhu nevybrala.

Mobil znovu zapípal, ale Maria se rozhodla, že se na něj podívá až později. Sestra jí určitě jen posílá srdíčko nazpátek.

„Stihl si Stig všimnout, odkud vyběhla?“ zeptala se.

„Ne. Zachytil ji takříkajíc uprostřed běhu.“

Maria se kousla do rtu.

„Nemohla běžet k nějaké lodi?“

„To by Stig asi slyšel, jak startuje motor.“

„A co když veslovala?“

Ray-Ray se zatvářil pochybovačně.

„Myslíš, že běžela do přístavu?“

Maria přikývla.

Tápali v temnotách, toho si byla dobře vědoma.

„Pojďme se tam podívat,“ navrhla. „Vlastně ani nevíme, co hledáme. Pokud tam nenajdeme nic neobvyklého, nechala bych Stigovo svědectví prozatím plavat.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Ray-Ray.

Pak se rychlým krokem vydali k Dödviku.

Maria přece jen vytáhla mobil, aby se podívala, kdo jí píše.

Uprostřed kroku se zarazila.

Přišla jí zpráva z neznámého čísla:

Myslím na tebe. Každý den.

Pod zprávou bylo červené srdíčko.

Maria se zamračila. Asi si někdo spletl číslo. Anebo to má něco společného s tím článkem? Zvažovala, jestli má odepsat,

že sdělení nerozumí, ale došla k závěru, že by to byla přehnaná reakce.

Ale měla by se ozvat někomu jinému. Chtěla, aby August věděl, že na něj myslí, i když se sám neozývá. Určitě to ví, ale nezaškodilo mu to připomenout. Prsty jí rychle kmitaly po displeji:

Jak vám to jde?

Myslím na tebe. Miluju tě.

Schovala mobil a zadívala se na molo a moře.

Někdo viděl, jak tudy o půlnoci běží mladá žena.

Maria se musela ujistit, že je běžkyně v pořádku, než svědectví smete ze stolu.

Co v těchto klidných končinách vůbec pohledávají? Proč nad historkou místního E.T. prostě nemávl rukou? Ray-Ray si nemohl pomoci, ale šťvalo ho to. Měl raději zůstat doma, porádně tam uklidit a nechat Marii, ať se v klidu věnuje plánování svatby.

Nenašli nikoho zraněného ani mrtvého.

Nikdo nebyl pohřešován, nikdo nezmizel.

A přece měl Ray-Ray po rozhovoru se Stigem Ljungem pocit, že za tím něco vězí.

Asi se prostě nudím, pomyslel si cestou do přístavu. Možná bych si taky měl vzít volno.

Samozřejmě Marii přál, že může studovat a pracovat jen na poloviční úvazek. Předpokládal, že i pro něj bude přínosem mít kolegyni, která se naučí přistupovat k vyšetřování jinak, než jsou zvyklí, ale zároveň měl chuť dětinsky křičet: „A já nemám nárok na zábavu?“ Což byla hloupost, protože Ray-Ray neměl v životě o zábavu nouzi. Vykonával smysluplnou práci a v soukromí měl to štěstí, že ho někdo miloval, což bylo samo o sobě k nezaplacení.

Pomyslel na Vendelu. Kromě spousty dětí, povinností a nekonečného rozvážení na všemožné kroužky tu byl vždycky příslib, že s ní stráví další den nebo noc.

Nechci se s ní dělit o starosti všedního dne, pomyslel si Ray-Ray. Chci, abychom spolu byli dlouho šťastní.

Po očku se podíval na Marii, věděl, že ona to vidí jinak. Milovala svůj každodenní život s Augustem a neměnila by.

Ray-Ray měl o lásce jinou představu. Pro něj láska znamenala euforii, touhu a neovladatelnou vášně. K smrti se děsil toho, co by se stalo, kdyby s ním Vendela začala sdílet jeho život „týden s dětmi, týden bez“. Jeho chaotická existence by dokázala uhasit i ten nejsilnější plamen vášně.

Ray-Ray sebou trhl, z úvah ho vyrušilo burácení lodního motoru. Kapitán pak ale snížil otáčky a vplul s lodí mezi řadu ostatních.

„Tak jo,“ řekl Ray-Ray, spíš jen proto, aby nebylo ticho.

Maria se usmála.

„Já půjdu tímhle směrem, ty běž na druhou stranu,“ rozhodla. Ukázala na část přístavu, kterou hodlala prozkoumat sama, a pak na tu, kterou přenechala Ray-Rayovi. Ten přikývl.

„Dobře. Jen mi prosím tě připomeň: Co tu sakra vlastně hledáme?“

Maria ztišila hlas a zasyčela: „Létající talíř!“

Ray-Ray si odfrkl a otočil se. Za sebou uslyšel Mariin zvonivý smích. Pak mu zapípal mobil.

„Proč bych ti já měla připomínat, proč jsme tady?“ zavolala Maria za jeho zády. „Byl to přece tvůj nápad.“

Chtěl se otočit a něco jí odpovědět, ale uviděl, kdo mu píše.

Nathaliina máma Stina.

Ray-Ray nevěřícně četl na displeji:

Nemůžu se dovolat Nathalii. Vypadá to, že je někde mimo signál. Nevíš kde??? Stina

Ray-Ray si otevřel ostatní zprávy. Od chvíle, kdy Nathalie odešla z karavanu, se mu neozvala, a to přece měla namířeno rovnou domů k mámě. A teď Stina tvrdí, že se jí nemůže dovolat.

Odepsal:

Myslel jsem, že je Nathalie u tebe? Říkala, že k tobě půjde dřív.

Hned přišla odpověď:

Ne, není tady. Proč by ke mně chodila dřív? Zrovna jsem se vrátila z práce.

V Ray-Rayovi se probudily obavy. Je možné, že Nathalie nejen dnes večer, ale i jindy dělala něco úplně jiného a k mámě vůbec nešla?

Opět vykročil a zavolal dceři. Odpověděl mu automatický hlas:

„Volané číslo je dočasně nedostupné.“

Zkusil to znovu, se stejným výsledkem.

Ray-Ray vrátil mobil do kapsy. Nathalii považoval za bezproblémové dítě, nemusel s ní řešit téměř žádné průšvihy. Neopíjela se, neměla podivné stravovací návyky, neflákala školu, nenavazovala pochybná přátelství. Určitě není důvod rozčilovat se nad tím, že nebere mobil.

Vyšel na molo. Na hladině se pohupovaly lodě, vlasy mu ovíval slabý vánek. Vítr byl slaný a dokázal zvltnit i ty nejrovnější vlasy.

Jeho kroky se rytmicky rozléhaly po dřevěném molu. Míjel jednu loď za druhou. Kousek před ním těžce dosedl velký racek. Pozoroval ho černýma očkama, a když se Ray-Ray přiblížil, roztáhl křídla a uletěl.

Zatracení ptáci.

Ray-Ray znovu neklidně vytáhl mobil. V dálce viděl Marii, jak stojí na druhém molu a dívá se na moře.

Přišla mu další zpráva, tentokrát od Vendely.

Chybíš mi.

Odpověděl:

Ty mně taky.

A pak:

Hrozně bych ti to teď chtěl udělat.

Odeslal zprávu, aniž by přemýšlel o tom, jak to vyzní. Což byl jeden z důvodů, proč se do Vendely tolik zamiloval. Nemusel nic zaobalovat ani vysvětlovat, mohl jít přímo na věc.

Odpověděla:

Taky tě chci. Platí, že se po kurzu v Hamnbageriet uvidíme?

Usmál se a odpověděl „samozřejmě“. Pak mobil zase schoval. Bistro Hamnbageriet bylo od Guleskärü jen kousek. Možná by se mohl ke kurzu připojit, až tady s Marií skončí. Ne snad že by se chtěl naučit péct kváskový chléb, ale už se nemohl Vendely dočkat.

V tu chvíli uviděl, jak se ve vodě něco zatřpytilo.

Vykukovalo to zpod mola a nehybně to spočívalo na hladině. Kovově se to lesklo.

Za Ray-Rayem prošla po molu nějaká žena.

„Ztratil jste něco?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Ne, ale zajímalo by mě, co to tady leží. Nemáte tu náhodou lod? A pokud ano, nemohla byste mi půjčit lodní hák nebo něco podobného?“

Žena přikývla. „Jasně, hned ho donesu.“

O chvíli později už měl Ray-Ray hák v ruce. Násada byla dlouhá a hák poměrně velký. Než se pokusil předmět zachytit, udělal si mobilem pár fotek.

Ta věc byla těžší, než čekal, a navíc se zjevně zasekla pod molem. Teď už věděl, proč se na hladině nehýbala.

Ray-Rayovi se podařilo hákem předmět pořádně zachytit a zatáhl ještě silněji.

Nakonec ucítil, jak se ten podivně lesklý předmět uvolňuje. Jakmile ho vyprostil a zvedl ho do vzduchu, uviděl, co to je.

Protéza dolní končetiny.

Moderní, z lehkého kovu, se silnější horní částí a mnohem užší spodní částí.

Žena, která mu půjčila lodní hák, vedle něj zalapala po dechu.

„Co to má sakra...“

Odmlčela se a Ray-Ray opatrně položil protézu na molo. Soustředěně si svůj nález prohlížel, instinktivně věděl, že je

to důležité. Pokud ta protéza patřila ženě, kterou viděl E.T. Ljung, dalo se pochopit, proč to vypadalo, že kulhá a část nohy se jí leskne.

Ray-Ray se k protéze naklonil blíž.

Ve stříbřitém kovu se odráželo večerní slunce. Horní část protézy, která se zaklínila pod molem, byla suchá, ale špinavá. Na matném povrchu byly vidět tmavé skvrny.

Ray-Ray si pomyslel, že se na to musí podívat technici, ale v podstatě už si byl jistý, co vyšetřování odhalí.

Byly to skvrny od krve.

Ray-Ray se rozhlédl po Marii, aby ji na svůj nález upozornil.

Někomu z okolí chybí noha.

Ten někdo krvácel a možná utíkal o život. Odehrálo se to pod tichou hvězdnou oblohou, kterou sem podle svých slov přišel pozorovat místní E.T.

Kde jsi? pomyslel si Ray-Ray. Kde teď sakra jsi?

ŠVÝCARSKO

Cesta z Bernu do Ženevy trvala necelé dvě hodiny. Vlak plynule ujížděl krajinou, plazil se po zemi jako obrovský had. Výhledy za oknem byly chvílemi krásné, chvílemi dramatické, a když před nimi vykouklo Ženevské jezero, August pořídil pár rozmazaných fotek a poslal je Marii.

Jejich okamžitý nápad skočit na vlak do Ženevy jen umocnil pocit, že jsou na dobrodružné výpravě. Měli novou adresu Ismaela Thelina, nový cíl.

„Od Einsteina k Frankensteinovi,“ podotkl Henrik, když do konce cesty zbývalo jen deset minut.

„Prosím?“ nechápal August.

„Mary Shelleyová napsala v Ženevě *Frankensteina*,“ vysvětlil mu Henrik. „Postavili mu tam sochu.“

August byl v Ženevě několikrát, ale sochu Frankensteina neviděl. Zato navštívil sto čtyřicet metrů vysokou fontánu Jet d'Eau a obrovské květinové hodiny, vytvořené z více než šesti tisíc květin.

„Ty máš ale přehled,“ poznamenal August.

„V poslední době jsem toho dost přečetl,“ odpověděl Henrik. „Zrovna tahle kniha má co říct i dnes.“

August jen užasle zíral. Nepamatoval si, že by Henrik kdy mluvil o knihách, které přečetl a líbily se mu. Rozhodně se nezmiňoval o beletrii, možná sem tam o nějaké odborné publikaci.

„Jak to provedeme v tom hotelu?“ zeptal se August, který chtěl mít jasný plán, až tam dorazí. „V d'Angleterre už jsem bydlel, je to pekelně drahý a strašně nóbl hotel. Neprozradí nám, v kterém pokoji Ismael bydlí, leda bychom s sebou měli policii.“

Henrik si odfrkl. „Policii do toho nebudeme zatahovat,“ řekl. „Prostě se na recepci zeptáme, jestli by mu nemohli zavolat na pokoj. A ty mu zároveň pošleš zprávu na to číslo, o kterém víme, že ho používá. Napíšeš mu, že neodejdeme, dokud si s námi nepromluví.“

August se ošil. Neměl z toho plánu dobrý pocit. Písemně někomu vyhrožovat mu připadalo obzvlášť hloupé.

Ale Henrik to jako výhrůžku neviděl.

„Beru to spíš tak, že jsme upřímní,“ vysvětlil. „Když Ismael zjistí, že jsme se nevzdali a vydali se za ním z Bernu až do Ženevy, snad pochopí, že to myslíme vážně. Klidně tu zprávu pošlu já, jestli ty nechceš.“

August zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odmítl. „Udělám to já, samozřejmě.“

Svět za oknem vlaku byl čím dál krásnější. Kolem jezera se tyčily majestátní hory a nebe bylo jako vymetené.

A brzy dojeli do cíle. Od nádraží se vydali pěšky. K hotelu to bylo necelých patnáct minut chůze. August si pamatoval, že je v Ženevě nehorázně draho. Pokoj v hotelu vyšel na několik tisíc za noc a jídlo v restauraci bylo tak předražené, že si člověk raději objednal jen to nejnutnější. Ve městě sídlila spousta mezinárodních organizací a ceny byly vyšroubované i zásluhou velmi zámožných turistů.

„Před odletem musíme ještě ochutnat místní sýry,“ prohlásil Henrik. „Znám v centru jeden neuvěřitelný podnik. Několikrát ho navštívil i Bill Clinton.“

„Pane jo,“ podivil se August. „Ty jsi vážně úplný turistický průvodce. Frankenstein, Einstein a Clinton.“

Henrik se usmál, ale hned zase zvažněl.

Došli k hotelu a zastavili se před poměrně nenápadným vchodem, umístěným zboku budovy v postranní uličce. Hotel se nacházel na jedné z nejlepších ženevských adres, na pobřežní promenádě u Ženevského jezera, a patřil k menším pětihvězdičkovým hotelům. Portýrovi trvalo přesně dvě vteřiny, než se jich zeptal, jestli jim může nějak pomoci. Na rozdíl od Bernu se v Ženevě mluvilo francouzsky.

„Ne,“ odpověděl Henrik stručně. „Čekáme tu na přítele, ale děkujeme za optání.“

Portýr se podezíravě podíval na kufrы, které s sebou táhli, protože se chystali ze Ženevy odletět rovnou domů.

„Pokud si přejete, mohli byste na něj počkat uvnitř v baru,“ navrhl, snažil se jim vyjít vstříc.

„Dobrý nápad,“ přikývl Henrik a jako první vešel do hotelu.

Získali záminku ke vstupu, což bylo potřeba. Hotel totiž neměl velké foyer a veškeré dění sledovali dva recepční, kteří neměli téměř nic na práci. Jen tak proklouznout dovnitř a postavit se do kouta nepřipadalo v úvahu. August odeslal Ismaelovi esemesku, jak Henrik navrhoval, a odložil mobil na barový pult.

Atmosféra v baru jim připomínala Grand Hôtel ve Stockholmu. Pokud jste nikoho nerušili, nikdo vám nic nezakazoval. Hudba i hlasy byly tlumené a osvětlení příjemné. Barman jim diskrétně podal dvě menu. Sem se nechodilo bezmyšlenkovitě popíjet jedno pivo za druhým – tady se očekávalo, že budete trochu sofistikovanější.

Henrik zamumlal něco o šílených cenách a pak si objednal skleničku bílého. August udělal totéž a rychle si spočítal, že si právě objednali víno za šest set padesát švédských korun. A to si ani nevybrali žádné přehnaně drahé.

„Odpověděl ti?“ zeptal se Henrik a podíval se na mobil.

„Ne,“ řekl August, ale přesto se dotkl displeje, aby zjistil, jestli mu nepřibyla nějaká nová oznámení. Nepřibyla. Dostali víno, beze slova si s pokývnutím hlavy přitukli a ochutnali.

„Je dobré,“ zhodnotil August, hlavně proto, aby prolomil osudové ticho, které se mezi nimi rozhostilo.

„Za ty prachy to nestojí,“ odsekl Henrik, který sice rád utrácel, ale jen když za své peníze dostal odpovídající hodnotu.

Víc si toho neřekli, protože je přerušil lehký klapot, který se nedal s ničím splést. Byl to zvuk podpatků, špičatých a pravděpodobně vysokých, kráčejících po kamenné podlaze.

Ještě než se žena zastavila po jejích boku, August věděl, že míří právě k nim. Vypadala asi na pětapadesát a postavou i držením těla připomínala baletku. Celkově byla drobná, ale nijak malá. Štíhlá, ale ne vyzáblá. Silná a útlá.

August se na ni zadíval a snažil se poznat, jestli to není ta žena z fotografií z alba od Helene. Myslel si, že ne. Vlastně to věděl jistě. Nebyla na to dost stará.

„Nechte mě hádat,“ řekla francouzsky a zachovávala si mírný odstup. „Že vy jste August Strindberg?“

Podívala se Augustovi přímo do očí.

„Oui,“ odpověděl.

Žena se pousmála, ale nepřistoupila blíž.

„Otec mi o vás stihl všechno říct,“ pokračovala. „O tom, že jste našel album s fotkami ze Švýcarska a tak dále. Obával se, že se s jeho odmítnutím nesmíříte. Uklidňovala jsem ho, ale vidím, že jste se za ním vydali až sem. Do Ženevy.“

August se zastyděl. Za to, že se Ismaelu Thelinovi tak vnucují, i za to, že nemluví líp francouzsky. Ale pak zpozorněl. Jak že se to vyjádřila?

Otec mi o vás stihl všechno říct.

Stihl?

„Otec prodělal dnes odpoledne infarkt,“ oznámila jim. „Proto mám jeho mobil. Nevím, jestli to přežije. Pokud ano, čeká ho dlouhá rekonvalescence.“

Nevypadala, že by ji otcův stav nechával chladnou, ale působila mnohem vyrovnaněji, než jak by to v podobné situaci zvládal sám August.

„To je mi líto,“ řekl. „Samozřejmě doufám, že všechno dobře dopadne. A omlouvám se, že jsme sem takhle vpadli a rušíme vás.“

Henrik vedle něj sklopil oči, zjevně ho uvedlo do rozpaků, jak se situace vyvinula.

Žena se postavila zpřímá a podívala se na Augusta. Z tváře jí číselá vřelost a sympatie.

„Otec mi říkal, že jste se mu ozvali,“ navázala klidně. „Moc ho mrzí, že ve vás vzbudil dojem, že se ve vaší rodině skrývá nějaké tajemství. V té zprávě se vyjádřil neobratně a nejasně. Zpětně si myslím, že už tehdy na tom nebyl úplně dobře. Žádné velké tajemství neexistuje, Auguste.“

Snažil se zpracovat, co mu právě řekla. Moc se mu to nedá-
řilo.

„A co tu ve Švýcarsku dělali?“ zeptal se nakonec. „Váš otec je na několika fotkách, takže to přece musí vědět.“

„Vlastně nevím, co tu dělali,“ odpověděla Ismaelova dcera. „Vím jen, že celé to drama, nebo jak to budeme nazývat, skončilo dávno předtím, než jste se narodil. To mi říkal otec.“

Drama.

Takže se přece jen něco stalo.

„A co May?“ ozval se Henrik.

Žena ztuhla.

„Zrovna o tomhle můj otec nevěděl vůbec nic,“ řekla. „Kdyby tu byl, určitě by vám vysvětlil, že na May Elwanderovou a ten klíč se musíte zeptat někoho jiného.“

Čas se na okamžik zastavil a August měl pocit, že padá do propasti. Rychle ale našel pevnou půdu pod nohama a doufal, že se mu podařilo nasadit neutrální výraz, když odpověděl:

„Ještě jednou se omlouvám a je mi opravdu líto, co se vašemu otci stalo.“

Žena se na něj znovu zadívala a podala mu ruku. V tmavých očích měla odhodlání a jakýsi smutek.

„Děkuju,“ řekla. „Ráda jsem vás poznala.“

„Nápodobně,“ odvětil August.

Pak odešla. August pocítil zvláštní prázdnotu. V kapse saka ho tížil klíč, stále zahalený tajemstvím.

Odešli z baru, aniž dopili.

Když vyšli na ulici, vzduch byl teplý a vlhký. Henrik se na Augusta podíval a zvedl jedno obočí.

„Taky jsi to slyšel, vid?“ řekl.

August napjatě přikývl.

Na May Elwanderovou a ten klíč se musíte zeptat někoho jiného.

May Elwanderová.

Augustovi se rozbušilo srdce.

May konečně měla i příjmení.

Rychle se otočil k hotelu, z kterého právě odešli. Už se stmívalo a v několika oknech v prvním patře se svítilo.

A August na několik vteřin zahlédl cosi šokujícího.

Něco, co bylo ještě podivnější než to, co už dnes večer zažili.

Možná ho jen šálil zrak, ale přísahal by, že viděl, jak z jednoho okna vyhlíží starší muž s brýlemi. Muž, který se velmi podobal Ismaelu Thelinovi.

Kufr neměl kolečka, ale dal se bez problémů unést v jedné ruce. Vzduch byl chladný a ještě se úplně nesetmělo. Měli před sebou nejsvětější roční období, ale pro Sanderu nehrálo počasí ani roční doba žádnou roli.

Vzal na svá bedra nesmírně důležitý úkol a při jeho plnění se nehodlal nechat ničím rušit. Dokonce ani zprávou, kterou mu ráno poslala dcera.

Bojím se, tati, že už ses úplně zbláznil. Mám o tebe strach. Máma taky. I když ta je spíš našťavaná...

Tak zněla Mikaelina poslední esemeska a pak už bylo po zbytek dne ticho. Sander jí neodpověděl, neměl co říct ani Mikaele, ani své ženě Annie. On se přece nezbláznil. To ostatní jen nečinně přihlíželi katastrofě a prostě se s ní smířili.

Ne tak Sander.

Věděl, jak důležité je převzít zodpovědnost. Až úkol dokončí, ostatní pochopí, jak moc se mýlili. Možná mu budou dokonce vděční. Ale nechtěl si dělat plané naděje.

„Připadá mi, jako by ses přestal úplně ovládat,“ řekla mu Annie, když si balila kufr. „Tolikrát jsem tě prosila, abys vyhledal pomoc, aby ses pokusil smířit s tím, co se stalo, ale ty prostě dál pátráš po bůhvíčem. To je bláznovství, Sandere.“

Její reakce ho zaskočila. Konečně – *konečně* – se mu podařilo dosáhnout průlomu v pátrání, a ji to rozzuří.

Copak nechápe, co se mu povedlo?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Kotva**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.